

Tărâmul lui Andilandi vă oferă

Fetița cu chibrituri

de Hans Christian Andersen

era un ger grozav afară. Ningea mocnit și-ncepuse a se înnopta: era ajunul Anului Nou. Pe frigul și pe întunericul acela, mergea pe stradă o biată fetiță cu capul și cu picioarele goale. Când plecase de-acasă, avusese niște papucei de pâslă, dar nu-i fuseseră de prea mare ajutor. Papucii îi erau prea mari; mama ei aproape că-i rupsesse de atâta purtat și erau și așa prea largi pentru dânsa. Astfel că pe unul mititica-l pierdu grăbindu-se să treacă o stradă, unde era cât pe ce să fie strivită între două trăsuri grăbite. Iar pe celălalt i-l luase un băiat, care zicea că vrea să-și facă din el un leagăn pentru copilul lui, când o fi să aibă și el unul.

Așa că de atunci fetița merse în picioarele goale, iar acestea-i deveniseră din cauza frigului roșii-vinete. În șortul ei vechi, micuța ținea strâns un vârf de cutii de chibrituri și mai avea și-n mână o cutie. Fusesse o zi rea pentru dânsa, pentru că nimeni nu-i cumpărase nimic până la acea oră târzie. Astfel că n-avea niciun bănuț. Și-i era tare foame, și îi era nespus de frig!

Biata fetiță! Fulgii de zăpadă cădeau pe părul ei lung și bălai, care i se încrețea frumos pe lângă ceafă, dar nu la părul ei creț se gândea ea acum. Luminile străluceau la ferestre, miros de fripturi se răspândea-n stradă, căci era ajunul Anului Nou. Iată la ce se gândea ea!

Într-un sfârșit, nu mai fu în stare să meargă. Se opri și se ghemui într-un colț, între două case, din care una ieșea în stradă mai mult decât cealaltă. Și cu toată că-și strânse piciorușele sub dânsa, frigul o pătrundea din ce în ce mai mult. Dar nu-i venea să se ducă acasă!

Dacă ar fi adus înapoi toate chibriturile, și niciun bănuț, tatăl ei ar fi bătut-o strașnic pentru asta. Și-apoi, ce, acasă la ea nu era la fel de frig? Ai ei locuiau sub un acoperiș prin care vântul sufla în voie, cu toate că-i fuseseră astupate crăpăturile cele mari cu paie și cu zdrențe, în repetate rânduri.

Mânuțele fetei erau aproape înghețate de frig. „Un chibrit aprins le-ar putea face bine”, gândi micuța. Ah, dacă ar îndrăzni să scoată unul, numai unul, din cutie, să-l zgârie de zid și să-și încălzească degețelele!

Fetița nu mai răbdă, așa că scoase unul și hârș! Cum mai trosni, și cum se mai aprinse! Chibritul ardea întocmai ca o lumânărică! Micuța ținu mânuța deasupra flăcării, ca să și-o încălzească.

Ce lumină ciudată!... Dintr-odată, fetei i se păru că stă lângă o sobă mare de fier, care avea deasupra un capac lucios de aramă. Înăuntrul sobiței, focul ardea mocnit și era atât de cald acolo.

„Dar oare ce să fie asta?” își zise în sinea ei fetița. Apoi își întinse numaidecât picioarele, ca să le încălzească și pe ele. Dar flacăra lumânării nu ținu o veșnicie. Se stinse și odată cu ea pieri și soba. Fetița rămase cu rămășița de chibrit ars în mână...

Hârș!, aprinse de îndată un alt chibrit, care străluci, făcând ca zidul în care bătea lumina să devină străveziu, ca o pânză subțire. Atunci fetița putu vedea până într-o odaie unde era întinsă o masă acoperită cu o față albă, pe care sclipeau porțelanuri fine. În mijlocul mesei fetița văzu o găscă friptă, umplută cu prune și cu mere ce răspândeau un miros tare plăcut. Și, lucru de necrezut, deodată găscă sări de pe masă și veni cu furculița și cuțitul în spinare până la biata fetiță. Cum însă se stinsese și al doilea chibrit, fetița nu mai avu dinainte decât zidul rece și gros al casei.

Îndrăzni să mai aprindă încă unul... De data asta se văzu șezând sub un pom frumos de Crăciun. Acesta era cu mult mai mare și cu mult mai frumos împodobit decât văzuse ea pe fereastră, la negustorul cel bogat. Mii de lumânările ardeau pe crengile lui verzi, și poze de tot felul, asemenea celor ce împodobesc ferestrele prăvăliilor, păreau că-i zâmbesc.

Fetița își ridică amândouă mâinile spre brad, dar se stinse și al treilea chibrit. Iar lumânările din pomul ei de Crăciun prinseră a se înălța din ce în ce mai sus. Și se înălțau, și se tot înălțau, până când, deodată, micuța văzu că luminițele acelea deveniseră stele. Una dintre ele căzu și lăsă o dungă mare de foc pe cer.

„A murit cineva” gândi micuța, amintindu-și că bunica ei, care fusese foarte bună cu dânsa, dar care nu mai trăia acum, obișnuia să-i spună adesea: „Când cade o stea, un suflet se înalță la Dumnezeu”.

Fetița mai trase încă un chibrit pe zid și, dintr-odată, se făcu o lumină mare, în mijlocul căreia stătea bunica ei, în picioare. Era nespuse de strălucitoare și o privea pe fetiță cu blândețe și duioșie!

- Bunică dragă, strigă fetița, ia-mă cu tine! Când s-o stingă chibritul, știu că n-o să te mai văd. Ai să pieri și tu din fața ochilor mei, ca și soba de fier, ca și găscă friptă, ca și frumosul pom de Crăciun.

Acestea fiind zise, fetița aprinse cât putu de repede toate chibriturile ce-i mai rămăseseră-n cutie, căci își dorea mult ca bunicuța ei să nu plece de lângă dânsa.

Dintr-odată însă se făcu o lumină puternică, de parcă ar fi fost ziuă. Niciodată bunica ei nu fusese atât de frumoasă ori de mare! Ea se apropie de fetiță și-o îmbrățișă. Apoi, ținându-se strâns una de cealaltă, zburară împreună, vesele, în strălucirea aceea de sus. Acolo unde nu mai era nici frig, nici foame, nici griji. Acolo unde era doar Dumnezeu.

Când se luminează de ziuă, în colțul dintre cele două case, fetița zăcea cu obrazii roșii, cu zâmbetul încremenit pe buze... Era moartă! Murise de frig, în cea din urmă noapte a anului.

Prima zi a Anului Nou o găsi acolo, înghețată, cu grămăjoara ei de cutii cu chibrituri, din care o cutie fusese arsă în întregime.

„Sărmana, a murit de frig!” zise un trecător.

„A vrut să se încălzească” își dădu cu părerea un altul.

Dar niciunul dintre aceștia nu bănuia ce minuni văzuse fetița înainte de a pleca din această lume. Ori în ce strălucire intrase împreună cu bunicuța ei în împărăția cerurilor, tocmai în noaptea de Anul Nou!

sfârșit

Mai multe povești puteți descărca de pe *Tărâmul lui Andilandi*

Redactor: **Sinziana Popescu**

Editor document .pdf: **Dan Miha**

Ilustrație de **Ann Anderson** din *The Old Mother Goose Nursery Rhyme Book*,
publicată de Thomas Nelson & Sons, New York, 1926

Copyright (c) 2007 - Andilandi.ro. Redistribuirea publică, prin orice mijloace, a prezentei versiuni pdf este interzisă, în condițiile legii, fără acordul scris al proprietarilor site-ului. Utilizarea personală și/sau distribuirea într-un cerc restrâns, către prieteni, este liberă și neîngrădită.